

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/89/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231349
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:1110231349.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcov: 1. EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, so sídlom Bratislava, Eisteinova 24, IČO: 45 327 084, 2. Lawyers Group s. r. o., so sídlom Bratislava, Prievozská 37, IČO: 46 524 185, obaja zastúpení Advokátska kancelária Fridrich Lawyers, s. r. o., so sídlom Bratislava, Dunajská 6, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 9. marca 2020 č. k. 19C/69/2012-650 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2 rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol. Výrokom II. rozhodol, že žalovaná má voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Rozhodnutie po právnej stránke zdôvodnil ustanoveniami § 137 CSP, § 1 písm. a), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. a), § 6 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 17 ods. 1 a 2, § 19 ods. 1, 2 a 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že právny predchodca žalobcu v 1. rade (obchodná spoločnosť Lawyer Partners a. s., IČO: 35 944 471, so sídlom Prievozská 37, 821 09 Bratislava) sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava I. dňa 14. 07. 2010 domáhal, aby súd určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal jeho žaloby na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24. 07. 2006. Ďalej sa domáhal určenia, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 09. 2007 sp. zn. I. ÚS 290/08. Tiež žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 20 273 841,28 eura titulom majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu trov konania.

1.1 Žalobu odôvodnil tým, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15. 07. 2015 uzavretej so Slovenským rozhlasom nadobudol pohľadávky z koncesionárskych poplatkov a stal sa oprávneným vlastníkom 355 917 pohľadávok. Za účelom ich vymáhania vyhotovil žaloby počítačovým programom, tieto zaslal súdom, ktoré jeho návrhy odmietli prijať. Právny predchodca žalobcu v 1. rade doručil dňa 24. 07. 2006 Okresnému súdu Nové Zámky žaloby na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh zachytené na DVD nosiči. Na uvedené podanie reagoval Okresný súd Nové Zámky

listom, v ktorom predchodcovi žalobcu v 1. rade oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise, z ktorého dôvodu mu vracia elektronické dokumenty uchované na DVD nosiči. Predchodca žalobcu v 1. rade považoval uvedený postup Okresného súdu Nové Zámky za nezákonný. Podanou žalobou predchodca žalobcu v 1. rade poukazoval na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 27. 09. 2009, sp. zn.: III. ÚS 253/2007. K uvedenému uviedol, že podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky podal Ústavnému súdu SR sťažnosť pre porušenie základného práva na prístup k súdu, ktorú Ústavný súd SR predbežne prerokoval a odmietol ju ako podanú oneskorene. Argumentáciu Ústavného súdu SR považuje za absurdnú a neprijateľnú, poukázal na rozsudok ESLP zo dňa 16. 06. 2009, kde ESLP rozhodoval o niekoľkých sťažnostiach a o týchto rozhodol tak, že sťažnosti sú prijateľné a konštatoval, že postupom všeobecných súdov došlo k porušeniu základného práva žalobcu na prístup k súdu. V podanej žalobe sa predchodca žalobcu v 1. rade domáhal zaplata sumy vo výške 20 273 841,28 eura. Túto sumu tvorila materiálna škoda vo výške 18 811 070,84 eura, ktorá je súčtom majetkovej škody na istine pohľadávok vo výške 5 388,04 eura a príslušenstva pohľadávok vo výške 18 805 682,80 eura. Predchodca žalobcu v 1. rade sa ďalej domáhal zaplata materiálnej škody vo výške 940 533,54 eura, ktorá vyjadruje ušlý zisk, pretože predchodca žalobcu v 1. rade nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky, ktoré by nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok. Žalovaná istina ďalej pozostávala z materiálnej škody vo výške 269,40 eura, ktorá je sumou úročenia finančného kapitálu poškodeného uplatneného v súdne uplatnených pohľadávkach a sumy 51 367,50 eura, ktorá zodpovedá sume finančných prostriedkov vynaložených na ochranu legitímnych práv žalobcu, t. j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, administratívne a tmočnicke výdavky. Predchodca žalobcu v 1. rade sa zároveň voči žalovanej domáhal zaplata sumy 470 580,- eur titulom nemajetkovej ujmy ako spravodlivej satisfakcie za utrpený zásah do základných práv, ktorý má kompenzovať každé porušenie práva na prístup k súdu.

1.2 Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 29. 02. 2012 v prvom rade uviedla, že predchodca žalobcu v 1. rade sa viacerými sťažnosťami na Európskom súde pre ľudské práva domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s neprijatím jeho žalôb viacerými okresnými súdmi Slovenskej republiky. Rozsudkom zo dňa 16. 06. 2019 mu ESLP priznal sumu 10 000,- eur z titulu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a sumu vo výške 8 000,- eur z titulu nákladov a výdavkov. Vzhľadom na toto existujúce rozhodnutie žalovaná poukázala na ust. § 159 ods. 3 OSP a v tejto časti žiadala konanie zastaviť podľa § 104 ods. 1 OSP. Pokiaľ predchodca žalobcu v 1. rade poukazoval na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 09. 2007, sp. zn. III. ÚS 253/07, toto rozhodnutie nebolo pre nezákonnosť zrušené, a teda nebola dodržaná podmienka predpokladaná v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. K nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Nové Zámky žalovaná uviedla, že je pravdou, že žalobca okresnému súdu doručil návrhy na začatie konania dňa 24. 07. 2006, urobené elektronickými prostriedkami, ktoré neboli súdom prijaté. K nesprávnemu úradnému postupu teda malo dôjsť 24. 07. 2006. Poukázala na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a v tej súvislosti na to, že právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak mala teda predchodcovi žalobcu v 1. rade vzniknúť škoda neprijatím návrhov na začatie konania, lehota potom uplynula 24. 01. 2010 a keďže žaloba bola podaná 14. 07. 2010, žalovaná z opatrnosti vzniesla námietku premlčania. Žalovaná ďalej uviedla, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, je potrebné preukázať existenciu škody, ktorú však predchodca žalobcu v 1. rade nepreukázal, pretože nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. Predchodcovi žalobcu v 1. rade nič nebránilo, aby svoje návrhy doručil súdu aj v inej forme ako elektronickými prostriedkami, ak mal reálny záujem na ich uspokojení a s poukazom na ust. § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka. Predchodca žalobcu v 1. rade škode nepredchádzal tým, že inú formu podania návrhov nevyužil. Nebolo pravdivé tvrdenie, že došlo k zániku jeho majetkových práv z dôvodu premlčania, pretože pri návrhoch, ktoré predchodca žalobcu v 1. rade podal na okresnom súde dňa 24. 07. 2006 je nutné konštatovať poukazujúc na ust. § 79 a 82 OSP, že konanie je začaté dňom doručenia návrhu a nesprávny úradný postup nemohol vylúčiť tento účinok, v dôsledku čoho aj konania, podané vo forme podaní, urobených elektronickou formou, boli začaté dňom doručenia príslušného nosiča, bez ohľadu na to, či súd prijal alebo neprijal nosič z dôvodu technickej nepripravenosti. Pre posúdenie včasnosti uplatnenia nárokov je rozhodujúci okamih podania návrhov na súd, k čomu preukázateľne došlo dňa 24. 07. 2006, tvrdenie predchodcu žalobcu v 1. rade o možnom neúspechu v konaniach z dôvodu prípadnej námietky premlčania vznesenej žalovanými preto neobstojí. Z dôvodu neprijatia podaní súdom predchodcovi žalobcu v 1. rade nevznikla a ani nemohla vzniknúť škoda, pretože k premlčaniu pohľadávok uplatňovaných v tomto konaní nedošlo. Doručeným podaním došlo k spočívaniu premlčacej lehoty a premlčané boli len tie návrhy, ktoré by

boli premlčané už pred podaním návrhov na súd dňa 24. 07. 2006. Žalovaná tiež poukázala na to, že v súvislosti s preukázaním vzniku škody musí žalobca produkovať dôkazy preukazujúce pri každej jednotlivей pohľadávke nasledovné skutočnosti: a) existenciu subjektov žalovaných, b) právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu pre vznesenú námietku premlčania c) vymožitelnosť pohľadávky od žalovaného v čase, kedy malo dôjsť k predpokladanému vydaniu platobného rozkazu. Keďže tieto skutočnosti neboli preukázané, žalovaná nemôže niesť zodpovednosť za materiálnu škodu vo výške 18 811 070,84 eura odôvodňovanú premlčaním nárokov, pretože k premlčaniu nárokov konaním súdu nedošlo. Predchodca žalobcu v 1. rade tiež nepreukázal dôvodnosť materiálnej škody vo výške 940 553,54 eura titulom ušlého zisku a materiálnej škody vo výške 269,40 eura titulom úročenia finančného kapitálu a ani náklady na súdne spory, pretože zatiaľ neprebíha meritórne konanie a ani jedna pohľadávka nebola právoplatne prisúdená, takže nie je zrejmé, či nároky žalobcu sú legitímne a či bude v konaniach úspešný. Vo vzťahu k ušlému zisku a úročeniu finančného kapitálu nie je zrejmé a ani preskúmateľné, akým spôsobom a z akej výšky si predchodca žalobcu v 1. rade predmetnú čiastku uplatňoval. K nemajetkovej ujme žalovaná poukázala na ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. a tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 67/08, sp. zn. IV. ÚS 22/03, sp. zn. IV. ÚS 142/03, z ktorých vyplýva, že predchodcovi žalobcu aj napriek konštatovaniu porušenia ústavného práva nebolo priznané finančné zadosťučinenie. Ak teda ústavný súd nevzhladol dôvody pre takéto priznanie, žalobcovi žiaden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevznikol. Žalovaná poukázala tiež na nedostatok príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, žalobu žiadala v celom rozsahu zamietnuť a uplatnila si náhradu trov konania.

1.3 V priebehu konania bola žaloba postúpená na Okresný súd Nové Zámky. Po postúpení spisu Okresnému súdu Nové Zámky predchodca žalobcu v 1. rade namietal zaujatosť sudcov tohto súdu. Vo veci bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 8NcC/16/2012-182 zo dňa 23. 05. 2012 tak, že sudcovia Okresného súdu Nové Zámky sú vylúčení z prejednávania veci a príslušným na prejednanie a rozhodovanie veci je Okresný súd Nitra. Podaním zo dňa 25. 07. 2012 predchodca žalobcu v 1. rade vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 945 375,28 eura a zároveň oznámil súdu nové znenie žalobného petitu, na čo súd uznesením č. k. 19C/69/2012-201 zo dňa 06. 08. 2012 rozhodol tak, že konanie v časti sumy 945 375,28 eura zastavil, v zastavujúcej časti žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd zároveň pripustil zmenu petitu žaloby.

1.4 Súd uznesením č. k. 19C/69/2012-295 zo dňa 12. 11. 2013 pripustil do konania vstup žalobcu v 2. rade a uznesením č. k. 19C/69/2012-299 zo dňa 20. 01. 2013 pripustil zmenu petitu žaloby.

1.5 Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 19C/69/2012-553 zo dňa 07. 02. 2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní 07. 02. 2018 zamietol návrh právneho zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním znalcom - Ekonomickou univerzitou v Bratislave, pretože tento dôkaz súd považoval za nadbytočný. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že majetková a nemajetková ujma reálne vznikli a že vznikli v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky. Súd prvej inštancie prihliadol aj na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a ustálil, že predchodca žalobcu v 1. rade sa so svojou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na žalovanú až dňa 02. 12. 2009, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z.

1.6 Voči zamietajúcej časti rozsudku podali predchodca žalobcu v 1. rade a žalobca v 2. rade v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a priznania náhrady trov odvolacieho konania.

1.7 Uznesením č. k. 9Co/164/2018-608 zo dňa 25. 09. 2019 Krajský súd v Nitre rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 19C/69/2012-553 zo dňa 07. 02. 2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia bolo, že predmetný rozsudok súd prvej inštancie vydal voči žalobcovi Lawyer Partners a. s., so sídlom Bratislava, Prievozská 37, IČO: 35 944 471, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už neexistoval (z dôvodu výmazu z obchodného registra dňom 06. 02. 2018). Ďalším dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia bolo, že súd prvej inštancie sa nezaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu na dvoch určujúcich petitoch obsiahnutých v podanej žalobe (resp. pripustenej zmene žalobného návrhu). Po vrátení spisu odvolacím súdom súd prvej inštancie uznesením č. k. 19C/69/2012-632 zo dňa 17. 10. 2019 rozhodol o pokračovaní

v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu v 1. rade spoločnosti Lawyer Partners a.s., a to spoločnosťou EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, IČO: 45 327 084, so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, umožnil stranám vyjadriť sa k predmetu sporu a za účelom jeho prejednávania vytýčil pojednávanie. Súd spor prejednal v súlade s ust. § 180 CSP v neprítomnosti strán sporu, v rámci dokazovania sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise a z takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

1.8 Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca doručil dňa 24. 07. 2006 Okresnému súdu Nové Zámky 713 návrhov na začatie konania vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom svoje podanie urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty - žaloby, podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Spolu so žalobami a ich prílohami doručil žalobca Okresnému súdu Nové Zámky aj sprievodný list, v ktorom súd informoval o urobenom podaní, zvolenej forme a obsahu optického nosiča DVD. Okresný súd Nové Zámky oznámil žalobcovi listom, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z. z., a preto žalobcovi vracia elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Na uvedené stanovisko Okresného súdu Nové Zámky reagoval žalobca v 1. rade listom (po uplynutí doby asi 2 mesiacov po prvom podaní, ako vyplynulo z výsluchu PZ žalobcov na pojednávaní), v ktorom trval na prijatí svojho podania, pretože bolo uskutočnené v súlade s § 42 ods. 1 OSP a zároveň bolo súdu riadne doručené. Žalobca v 1. rade ďalej vo svojom liste informoval Okresný súd Nové Zámky, že urobiť podanie elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom je možné od 01. 05. 2002 a nie je vinou žalobcu v 1. rade, že Okresný súd Nové Zámky nemá vytvorené podmienky na prijímanie takýchto podaní. Po uplynutí dlhšieho časového obdobia počas ktorého trvala vyššie špecifikovaná komunikácia predchodcu žalobcu v 1. rade s Okresným súdom Nové Zámky, bol predchodca žalobcu v 1. rade presvedčený, že Okresný súd Nové Zámky už odstránil technické nedostatky, pre ktoré neprijal podanie zo dňa 24. 07. 2006 a opätovne podal na Okresný súd Nové Zámky všetky vrátené žaloby. Zachoval pri tom rovnakú formu a podanie opäť uskutočnil elektronickými prostriedkami (bližší dátum opätovného podania žalobcovia súdu nešpecifikovali). Zo stanoviska predsedu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 19. 02. 2010 adresovaného Ministerstvu spravodlivosti SR k žiadosti predchodcu žalobcu v 1. rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 425 spisu) bolo zistené, že predchodca žalobcu v 1. rade doručil Okresnému súdu Nové Zámky dňa 31. 03. 2006 sprievodný list a k nemu „DVD nosič“, ktorý mal obsahovať jednotlivé žalobné návrhy s prílohami, ktoré Okresný súd Nové Zámky predchodcovi žalobcu v 1. rade spolu s prípisom zo dňa 05. 04. 2006 vrátil vychádzajúc z usmernenia MS SR zo dňa 31. 03. 2006 a následného stanoviska k používaniu zaručeného elektronického podpisu zo dňa 03. 04. 2006. Dňa 26. 07. 2006 predchodca žalobcu v 1. rade Okresnému súdu Nové Zámky opäť doručil „DVD nosič“ vrátane sprievodného listu a dňa 19. 10. 2006 sprievodný list s tým, že Okresný súd Nové Zámky mu podania z rovnakých dôvodov vrátil prípisom zo dňa 30. 10. 2006. Okresný súd Nové Zámky po tom, ako bol od začiatku februára 2007 po technickej stránke schopný zaevidovať a prijať návrhy predchodcu žalobcu v 1. rade doručené na DVD nosičoch, niekoľkokrát a to aj telefonicky spoločnosť predchodcu žalobcu v 1. rade vyzval na predloženie DVD nosičov za účelom ich zaregistrovania, a to aj spätne ku dňu pôvodného podania. Okresný súd Nové Zámky naposledy takúto žiadosť predchodcovi žalobcu v 1. rade odoslal dňa 04. 02. 2010, odpoveď na žiadosť súd neobdržal. K takto zistenému skutkovému stavu súd uviedol, že žalobcovia súdu nepredložili všetky doklady preukazujúce komunikáciu predchodcu žalobcu v 1. rade s Okresným súdom Nové Zámky. Skutkové tvrdenia o tom, že uvedenému súdu boli DVD nosiče ako aj sprievodné listy k nim predložené a Okresný súd Nové Zámky na tieto reagoval, vyplýva z podanej žaloby a ďalších vyjadrení strán sporu, ktoré v konaní neboli protistranou popreté a ktoré súd s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP považoval za preukázané. Z úradného záznamu (č. I. 116 spisu), ktorý bol napísaný na Okresnom súde Čadca dňa 26. 03. 2008 vyplýva, že tento úradný záznam bol vyhotovený za účasti predsedu súdu JUDr. Kičuru, riaditeľa súdnej správy Ing. Ivana Zajaca ako aj právnych zástupcov predchodcu žalobcu v 1. rade, ktorí sa dostavili na Okresný súd Čadca z dôvodu, že v zmysle rozhodnutia Nálezu ÚS SR III. ÚS 7/07-97 zo dňa 20. 12. 2007 bolo porušené právo spoločnosti Lawyer Partners. a. s. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a je potrebné návrhy na DVD nosiči prijať na tamomšom súde. Na DVD nosiči, ktorý bol uvedeným dňom predsedovi súdu odovzdaný malo byť 388 návrhov na začatie súdneho konania. Okresný súd Čadca potvrdil prijatie vyššie špecifikovaného DVD nosiča, ktorý bol odovzdaný do elektronickej podateľne tamomšieho súdu za účelom uloženia obsahu tohto DVD nosiča na médium dostupné v podateľni súdu, ktorá mala postupne jednotlivé návrhy spracovávať s vyznačením časovej pečiatky 26. 03. 2008 (v súčinnosti s informatikmi KS Žilina). Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 39 spisu) vyplývalo, že predchodca žalobcu v 1. rade sa dňa 02. 12. 2009

obrátil na žalovanú so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej žiadosti zo strany žalovanej nebolo vyhovené. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28. 06. 2012 (č. I. 246 spisu) bola pohľadávka predchodcu žalobcu v 1. rade spoločnosti Lawyer Partner a. s. vo výške 18 816 458,88 eura (5 388,04 eura + 18 811 070,84 eura) postúpená na žalobcu v 2. rade.

1.9 Pretože predmetom tohto konania bolo v zmysle petitu žalobného návrhu pripusteného na základe uznesenia súdu č. k. 19C/69/2012-299 zo dňa 20. 01. 2013, právoplatného dňa 31. 01. 2014 rozhodnúť tiež o tom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v 1. rade nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal návrhy spoločnosti na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24. 07. 2006 a tiež rozhodnúť o tom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v 1. rade nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/07, teda predmetom tohto konania bolo určiť zodpovednosť žalovanej za škodu, súd sa v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP ako prvoradou zaoberal otázkou, či žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovaných určeníach.

1.10 Naliehavý právny záujem na uvedenom určovanom petite žaloby súd nezistil. Z početnej judikatúry súdov nepochybne vyplýva, že určovacia žaloba vo všeobecnosti nie je opodstatnená tam, kde už právny vzťah alebo právo boli porušené a kde je namiesto žaloba o splnenie povinnosti. Súd dal pozornosť, že podanou žalobou sa okrem vyššie uvedeného určenia žalobcovia domáhajú tiež uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 2. rade majetkovú škodu a súčasne sa domáhajú uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu, pričom uvedených nárokov sa domáhajú práve titulom zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorú žiadajú určiť v zmysle prvých dvoch petitov žalobného návrhu. Zásadne je možné ustáliť, že možnosť podania žaloby na plnenie vylučuje právny záujem na žalobe určovacej, čo je aj tento prípad. Hoci uvedená zásada (že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti) neplatí absolútne, je podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby práve preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu na žalobou požadovanom určení. Neosvedčenie naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovaných určeníach je samostatným a prvoradým dôvodom zamietnutia žaloby. Pretože súd nedostatok naliehavého právneho záujmu konštatuje v prípade obidvoch určovacích petitoch žalobného návrhu, súd žalobu v tejto časti bez ďalšieho skúmania zamietol.

1.11 Pretože žalovaná v časti konania o zaplatenie náhrady škody vznesla námietku premlčania, súd ako prvoradú riešil dôvodnosť námietky premlčania. Z obsahu žaloby vyplýva, že predchodca žalobcu v 1. rade podal návrhy na Okresný súd Nové Zámky dňa 24. 07. 2006. Na uvedené reagoval Okresný súd Nové Zámky listom, ktorým predchodcovi žalobcu v 1. rade oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, a preto mu vrátil elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Predchodca žalobcu v 1. rade uvedený list súdu nepredložil. Zo stanoviska predsedu Okresného súdu Nové Zámky k žiadosti spoločnosti Lawyer Partners a. s. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyplýva, že Okresný súd Nové Zámky zaslal tejto spoločnosti sprievodný list a vrátil jej DVD nosič s podanými žalobami listom zo dňa 30. 10. 2006. Predmetný list nebol súdu v priebehu konania predložený, ale dá sa predpokladať, že uvedený list sa dostal do rúk predchodcu žalobcu v 1. rade najneskôr v mesiaci november 2006. Predchodca žalobcu v 1. rade tak najneskôr koncom mesiaca november 2006 nadobudol vedomosť o tom, že Okresný súd Nové Zámky nesprávne postupoval, pretože v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy boli obidve formy podania teda forma podania v listinnej písomnej forme ako aj elektronická forma podania so zaručeným elektronickým podpisom rovnoprávne a pokiaľ okresný súd elektronicky urobené podania neprijal, je zrejmé, že nepostupoval správne. K zisteniu uvedenej skutočnosti, teda nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky nebolo potrebné, aby uvedenú skutočnosť konštatoval iný orgán (napr. Ústavný súd SR), pretože toto nie je podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pretože predchodca žalobcu v 1. rade nadobudol vedomosť o škode najneskôr koncom mesiaca november 2006, najneskôr koncom mesiaca november 2006 mu začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie jeho nároku na náhradu majetkovej škody. Predchodca žalobcu v 1. rade sa so svojou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na žalovanú až dňa 02. 12. 2009 a žalobu na súd podal až 14. 07. 2010, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. S poukazom na uvedené súd z dôvodu premlčania nároku žalobcu v 2. rade na náhradu majetkovej škody a rovnako nárok žalobcu v 1. rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol.

1.12 Premlčanie nárokov žalobcov na zaplataenie náhrady škody bolo prvoradým dôvodom zamietnutia žaloby. K uvedenému súd len dopriňa, že žalobe v tejto časti nebolo možné vyhovieť tiež z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali naplnenie podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

1.13 Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu upraveným v období uskutočnenia namietaného nesprávneho úradného postupu zákonom č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 07. 2004 do 31. 08. 2007. Ustanovenie § 3 citovaného zákona zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá predpokladá súčasné splnenie základných podmienok vzniku škody.

1.14 Podľa prvoinštančného súdu, ak Okresný súd Nové Zámky neprijal uvedené žaloby uskutočnené elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom dňa 24. 07. 2006 postupoval nesprávne. Prvú podmienku pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu tak mal súd preukázanú.

1.15 Žalobca v 1. rade (po postúpení pohľadávky na žalobcu v 2. rade) si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v celkovej výške 18 857 886,- eura predstavujúcej súčet koncesionárskych poplatkov vo výške 5 388,04 eura, poplatkov za omeškanie vo výške 18 805 682,80 eura a nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 46 815,16 eura. Samotní žalobcovia vychádzali z domnienky, resp. hypotézy 100 % úspešnosti vo všetkých uplatnených nárokoch na zaplataenie koncesionárskych poplatkov, a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj zo zohľadnením tzv. 100 % úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Súd zo svojej úradnej činnosti má vedomosť, že množstvo z podaných návrhov bolo odmietnutých, niektoré návrhy boli zastavené pre späťvzatie, alebo pre neodstrániteľnú prekážku konania, pre nesprávne označenie žalovaného (nesprávny dátum narodenia, bez diakritiky), alebo pre nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie, z tohto dôvodu majetkovú škodu nie je možné založiť na ničím nepodložených domnienkach. S poukazom na tieto skutočnosti potom súd považoval uplatnenú škodu žalobcom v 2. rade za nepreukázanú a pri takto definovanej škode nemôže ísť o skutočnú škodu chápanú ako zmenšenie majetku poškodeného a ani o tzv. inú škodu, t. j. ušlý zisk.

1.16 K uplatnenej škode tvorenej sumou poplatkov z omeškania vo výške 18 805 682,80 eura, ktoré by si žalobca v 2. rade chcel uplatniť voči dlžníkom je potrebné uviesť, že žalobca si v dôsledku zmeny legislatívy v čase podania elektronických podaní súdu dňa 24. 07. 2006 poplatky z omeškania súdnou cestou už nemohol uplatniť, keď zákon č. 96/2006 Z. z., ktorým bol novelizovaný § 9 zák. č. 212/95 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch, a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania, a ktorým bol v § 10b daný tzv. „generálny pardon“ bol prijatý dňa 02. 02. 2006 a účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období viac ako 5 mesiacov pred podaním elektronických návrhov na Okresný súd Nové Zámky predchodcom žalobcu v 1. rade.

1.17 Pokiaľ sa žalobca v 2. rade domáhal ďalej nároku na zaplataenie príslušenstva vo výške 46 815,16 eura tvoreného sumou nákladov spojených s uplatnením istiny, je potrebné uviesť, že žalobca v 2. rade (rovnako žalobca v 1. rade pred postúpením) tento svoj nárok nepreukázal. Podľa názoru súdu bola žalovaná suma zjavne neprimeraná k výške uplatnenej istiny. Takto uplatnená škoda je z pohľadu prejednávanej veci nepodložená, bez akéhokoľvek súvisu s nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Navyiac, trovy spojené s uplatnením istiny (podľa vyčíslenia v žalobe v celkovej sume 46 482,17 eura) mohli byť jednotlivito vyčíslené v žalobách a mali byť predmetom náhrady trov konania, ak by predchodca žalobcu v 1. rade riadne doručil DVD nosič okresnému súdu a tomu by bolo umožnené vo veciach konať. Čo sa týka náhrady trov konania zaplatených JUDr. Miroslavovi Pavelkovi vo výške 332,99 eura za zastupovanie predchodcu žalobcu v 1. rade pred Ústavným súdom SR, tieto žalobcovia rovnako nezdôvodnili, súdu nie je zrejmé, či náhrada uvedených trov bola predmetom konania pred Ústavným súdom SR. Súd zdôraznil, že žalobcovia relevantné rozhodnutia Ústavného súdu SR v tomto konaní vôbec nepredložili.

1.18 Žalobca v 1. rade si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 70 043,96 eura, ktorá mal byť spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a kompenzovala by každé porušenie práva na prístup k súdu, ktoré žalobca v 1. rade uplatňoval jednotlivito podaním 713 návrhov na začatie občianskeho súdneho konania, pričom žalobca v 1. rade žiadal priznať 660,- eur za každé jednotlivé porušenie základného práva. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmovou však žalobca v 1. rade neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Nárok

špecifikoval len všeobecne, keď konštatoval, že pochybením súdu došlo „k strate šancí“ žalobcu pred vnútroštátnym súdom. Strata nastala vo vzťahu ku každému podanému návrhu, teda ku každému návrhu, ktoré sa nezačalo a ktorého výsledkom malo byť deklaratórne rozhodnutie o majetkovom práve žalobcu a tomu zodpovedajúcej povinnosti žalovaného dlžníka. Toto finančné zadostučinenie by malo pre žalobcu v 1. rade predstavovať morálnu náhradu za jeho „stratu šancí“, čo je nepostačujúce pre preukázanie dôvodnosti nároku, ako aj príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Nové Zámky. Bližšie odôvodnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd nezistil ani z podaného odvolania, v ktorom žalobcovia len zdôrazňujú rozdiel medzi inštitútom primeraného finančného zadostučinenia podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu nemajetkovej ujmy však bližšie nekonkretizujú.

1.19 S poukazom na takto vykonané dokazovanie, súd dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodne podaná v časti ako majetkovej, tak aj nemajetkovej škody, keď súd po vyhodnotení dôkazov nemal za preukázané, že majetková a nemajetková ujma reálne vznikli a že vznikli v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky.

1.20 Záverom súd konštatuje, že Okresný súd Nové Zámky po tom, ako bol od začiatku februára 2007 po technickej stránke schopný zaevidovať a prijať elektronicky doručené podania, opakovane kontaktoval predchodcu žalobcu v 1. rade za účelom spätného zaregistrovania podaní. Predchodca žalobcu v 1. rade však zostal nečinný. Podľa názoru súdu, pokiaľ sa predchodca žalobcu v 1. rade na Okresný súd Nové Zámky ani len neobrátil so žiadosťou o spätné zaregistrovanie návrhov a následne (aj formou tejto žaloby) poukazyval na škodu, ktorá mu neprijatím jeho návrhov vznikla, je zrejmé, že túto si spôsobil sám. Na uvedenom nič nemení ani konštatovanie žalobcov, že spätné zaevidovanie podaných žalôb nie je v zmysle platnej právnej úpravy technicky a právne možné. Spätné zaevidovanie podaných návrhov by bolo v prípade riadneho opakovaného doručenia návrhov, povinnosťou Okresného súdu Nové Zámky a tento by sa musel v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR, ako aj ESLP vysporiadať s eventúrnymi technickými a právnymi problémami. Pokiaľ predchodca žalobcu v 1. rade súd ohľadom spätnej registrácie jeho podaní ani nekontaktoval, toto nie je možné pričítať na ťarchu súdu, a vzhľadom na uvedené možno jednoznačne konštatovať i absenciu tretej podmienky pre preukázanie zodpovednosti žalovanej za škodu, teda, že absentuje jasná príčinná súvislosť medzi uplatnenou (a podľa názoru súdu nepreukázanou) škodu a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky.

1.21 Pokiaľ žalobcovia v konaní poukazovali na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/2007 zo dňa 27. 09. 2007, je potrebné s poukazom na dikciu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania tohto rozhodnutia uviesť, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázať, že rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Pretože zrušenie, prípadne zmena rozhodnutia, na ktoré žalobcovia poukazujú neboli v konaní preukázané, podmienka pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia tak nebola naplnená.

1.22 O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaná bola v konaní úspešná a zatiaľ čo žalobcovia nedosiahli žiadny materiálne merateľný úspech, súd priznal žalovanej náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, rovnako nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podali žalobcovia v 1. a 2. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), b), e), f), h) CSP.

2.1 Namietali, že majetkovú škodu vyčíslili konkrétne, keď ju podrobne rozčlenili podľa jednotlivých zložiek a to a istinu koncesionárskych poplatkov, poplatky z omeškania, trovy právneho zastúpenia a podrobne zdôvodnili existenciu nároku ako aj ich výšku. Predložili zároveň dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu ich pohľadávok, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania spracovanými v elektronickej forme, a o ktorých nebolo súdmi rozhodované z príčin uvedených v žalobe, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Predmetný dátový nosič je tým dôkazom, ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálne škody a legitimizuje vznesené nároky. Súd prvej inštancie sa s obsahom predloženého dátového nosiča neoboznámil, nevykonával navrhované

dokazovanie, čím neúplne zistil skutkový stav veci, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

2.2 Tvrdili, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, preto konštatovanie súdu, že nepreukázali vznik škody je nedôvodné.

2.3 Dodali, že súdu predložili dôkazy a disponujú i ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov neboli a stále nie sú súdy schopné „vrátiť späť čas“ a prijať podania tak, aby nedošlo k premlčaniu ich nároku. Vzhľadom k zásade legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) súd nemôže „vrátiť späť čas“ podania a „tváriť sa“, že procedúra prijatia bola ukončená v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy.

2.4 S poukazom na § 101 ods. 2 OZ tvrdili, že premlčanie práva na zaplatenie finančnej pohľadávky je legálne predmetom premlčania. Premlčanie pohľadávok, ktoré nadobudli postúpením, a ktorých úhradu uplatnili pred všeobecným súdom je legálne možné a skutočne aj nastalo, a to uplynutím času - premlčacej doby. Tvrdili, že všeobecný súd nesprávnym úradným postupom objektívne zabránil vykonaniu ich práva. Toho práva, ktoré bolo spojené s pohľadávkou na úhradu peňažnej sumy. Žalovaný im tým spôsobil škodu práve vo výške peňažnej sumy, ktorá by bola ich príjmom, ak by právo bolo vykonané.

2.5 K polemike žalovanej o dni doručenia návrhu a okamihu podania považovali za potrebné uviesť, že deň doručenia návrhu nie je možné stotožniť s okamihom podania. K doručeniu návrhu s účinkom začatia konania dochádza až po zavŕšení prijatia podania. V danom prípade žiadny z doručovaných návrhov nebol prijatým podaním, pretože súd neuskutočnil procedúru prijatia z doručovaných návrhov. Návrhy neboli spracované aplikáciou a vo vzťahu k nim neboli spracované potvrdenia o prijatí podania. Veciam neboli pridelené spisové značky (nedošlo k registrácii). Nedošlo teda k okamihu podania návrhov na súd s platným právnym účinkom začatia občianskeho súdneho konania.

2.6 Považovali za nutné poukázať na aktuálnu právnu úpravu, ktorá sa vzťahuje na ich súdne konania voči jednotlivým dlžníkom, a to na ustanovenie § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, účinného od 01. 05. 2014, podľa ktorého súd aj bez návrhu je povinný prihliadať na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi. Vo veciach, kde je predmetom konania ich nárok na úhradu finančného plnenia voči dlžníkovi, konajúci súd je povinný aplikovať námietku premlčania z úradnej povinnosti. Premlčanie tak nastane ako nezvratný dôsledok aplikácie citovaného paragrafu súdom v sporovom konaní.

2.7 Na preukázanie výšky škody, s poukazom na porušenie poučovanej povinnosti podľa v tom čase účinnom ust. § 120 ods. 4 OSP, navrhli doplnenie dokazovania, žiadali o zodpovedanie odbornej otázky ustanovením znaleckého ústavu Ekonomická univerzita v Bratislave, odbor Ekonomia a manažment, odvetvie kontroling.

2.8 Vzhľadom na skutočnosť, že Okresný súd Nové Zámky neprijal návrhy, ktorými sa uplatnili práva na úhradu koncesionárskych poplatkov, došlo k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutný pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva. Preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Definitívnym zánikom tohto príslušenstva bolo jednak plynutie času, keď sa jednotlivé nároky premlčali, keď sú súdy povinné prihliadať na námietku premlčania „ex off“, ako aj v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zák. č. 96/2006 Z. z. a zák. č. 309/2007 Z. z. Uvedená argumentácia popisuje priamu príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody v podobe zániku práva na poplatky z omeškania, ktoré boli uplatnené v žalobe.

2.9 Namietali nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku, keď súd prvej inštancie bez ďalšieho konštatoval, že ho považuje za irelevantný. Skutočnosť, že nedisponovali originálom DVD nosiča, nemožnosť jeho duplikácie a samotná nerealizovateľnosť zapísania podaní elektronickou podateľňou

súdu k spätnému dátumu, sú dostatočnými dôvodmi odôvodňujúcimi postupnosť ich krokov v súvislosti s uplatňovaním svojich nárokov.

2.10 Vo vzťahu k námietke *res iudicatae* dodali, že nesúhlasia so žalovanou a tvrdili, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili súdu priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy.

2.11 Tvrdili, že primerané finančné zadosťučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR, nemožno stotožniť s odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. alebo s náhradou či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Primerané finančné zadosťučinenie nie je zhodné s odškodnením, resp. úhradou nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. Vznik právne významného dôvodu na odškodnenie, resp. úhradu nemajetkovej ujmy podľa ust. § 17 ods. 2 citovaného zákona nevylučuje, že za to isté správanie sa prizná aj primerané finančné zadosťučinenie. Primerané finančné zadosťučinenie je sankciou, ktorú Ústavný súd SR ako orgán ochrany ústavnosti po vlastnej úvahe môže uložiť orgánu verejnej moci, ktorý vo svojej činnosti nedbá na dodržovanie ústavného práva. Ústava SR neodkazuje poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia na podmienky určené zákonom. Ústavný súd SR môže účastníkovi o sťažnosti priznať primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3, ale nemôže mu priznať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov napr. OSP. Práve takéto odškodnenie za porušenie procesných právnych predpisov je predmetom tohto konania, v ktorom sa uplatňuje úhrada nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom tak realizujú svoje základné právo zaručené čl. 46 ods. 3 Ústavy SR. Tvrdili, že v žiadnom konaní pred súdom doposiaľ nebolo rozhodované o ich odškodnení za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

2.12 Navrhli zrušiť napadnutý rozsudok, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať im náhradu trov odvolacieho konania.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov v 1 a 2. rade poukázala na to, že odvolanie bolo podané spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., a to v mene oboch žalobcov. Z napadnutého rozsudku sa však zdá, že žalobca v 1. rade nebol v konaní predmetným právnym zástupcom zastúpený. V prípade, že k podanému odvolaniu nebolo pripojené plnomocenstvo pre menovaného právneho zástupcu udelené žalobcom v 1. rade, mala za to, že žalobca v 1. rade odvolanie nepodal a predmetom odvolacieho konania tak môže byť iba preskúmanie správnosti napadnutého rozsudku čo do rozhodnutia o náhrade majetkovej škody (nie aj náhrade nemajetkovej ujmy).

3.1 Ak by opak bol pravdou, teda do konania bolo predložené plnomocenstvo o zastupovaní žalobcu v 1. rade menovaným právnym zástupcom, uviedla, že v prevažnej časti podaného odvolania je použité slovo „žalobcovia“ bez označenia, o ktorého žalobcu ide. Každý zo žalobcov si však uplatňoval voči nej iný nárok a povinnosťou každého z nich bolo preukázať existenciu tej-ktorej požadovanej náhrady škody resp. nemajetkovej ujmy. Kým žalobca v 1. rade si uplatňoval výlučne nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca v 2. rade uplatňoval výlučne majetkovú škodu. Je pritom zrejmé, že preukazovanie majetkovej škody je diametrálne odlišné od preukazovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. V tomto smere sa podané odvolanie môže javiť ako podanie, ktoré je nezrozumiteľné a právny zástupca žalobcov by mal byť vyzvaný na odstránenie tejto vady postupom podľa § 373 CSP. Nakoľko táto vada nebola súdom prvej inštancie odstránená do času zaslania odvolania na vyjadrenie, bude v nasledujúcom texte rovnako používať označenie „žalobcovia“.

3.2 Uviedla, že obsah odvolania žalobcov je totožný s obsahom odvolania podaným proti rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 07. 02. 2018, č. k. 19C 69/2012-553. Vzhľadom na uvedené, jej neostalo iné ako zopakovať vyjadrenie, ktoré predložila do prvého odvolacieho konania.

3.3 Ďalej uviedla, že žalobcovia celkom zjavne nerozoznávajú medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. Skutočnosť, že žalobcovia v konaní rozčlenili uplatňovaný nárok na náhradu škody na sumu tvorenú istinou koncesionárskych poplatkov, poplatkov z omeškania, trov konania, atď., neznamená, že vznik škody ako aj jej výšku v konaní preukázali. Práve naopak, žalobcovia v konaní vznik škody nepreukázali, keď pri určení jej výšky vychádzali z domnienky

resp. hypotézy 100 % úspešnosti vo všetkých konaniach a to nielen vo vzťahu k rozhodovaniu súdu ale aj vo vzťahu k následnej vymožitelnosti pohľadávok od koncesionárov. Zdôraznila, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniam žalobcu v 1. rade zo dňa 24. 07. 2006 viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný návrhy prijať so spätnými účinkami. Uvedené znamená, že v prípade vznesenej námietky premlčania zo strany koncesionára, bol súd povinný túto posúdiť tak, akoby bol návrh zaregistrovaný ku dňu jeho doručenia a to bez ohľadu na to, s akým dátumom bol v skutočnosti zaregistrovaný.

3.4 Povinnosťou žalobcov v konaní bolo teda nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať. V tomto smere žalobcovia neprodukovali v konaní žiadne dôkazy, teda neunesli bremeno dôkazu, a namiesto toho len nesústredene opakovali argumentáciu o nemožnosti „vrátiť späť čas“. Na „nové“ dôkazy žalobcov, ktoré v bode 4 odvolania ani nekonkretizujú, už nie je možné prihliadať.

3.5 Poukázala na bod 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku, z ktorého jednoznačne vyplýva, že boli splnené podmienky pre uskutočnenie pojednávania (strany resp. ich právny zástupca neboli prítomní na pojednávaní, pričom (ona) a žalobca v 2. rade sa ospravedlnili a súhlasili s prejednaním sporu v ich neprítomnosti, žalobca v 1. rade sa neospravedlnil). V danej veci teda neexistoval žiaden dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, navyše takýto postup nebol žiadnou zo strán sporu navrhnutý. Na základe uvedeného zastala názor, že súd žalobcom neodňal možnosť konať pred súdom.

3.6 Mala za to, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Doplnila, že predmetné ustanovenie zákona č. 250/2007 Z. z. bolo rozhodnutím Ústavného súdu SR zo dňa 07. 02. 2018 (Pl. ÚS 11/2016) vyhlásené za protiústavné.

3.7 Tvrdila, že jej nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré sa žalobcovia v odvolaní venujú jej argumentácii prednesenej v konaní vo vzťahu k otázke začatia občianskeho súdneho konania, keď táto nebola vyhodnotená ako podstatná pre rozhodnutie vo veci. Totožné je možné konštatovať aj vo vzťahu k námietke rei iudicatae ňou vznesenou, nakoľko súd konanie v časti náhrady nemajetkovej ujmy nezastavil.

3.8 Tvrdila, že vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu jej nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobcovia tento návrh opätovne uvádzajú vo svojom odvolaní. Súd prvej inštancie sa uvedeným návrhom zaoberal už pred vydaním prvého rozsudku vo veci samej a vyhodnotil ho ako nadbytočný. Rovnako zotrvala na tom, že žalobcami navrhovaný dôkaz nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcov a to v žiadnom rozsahu.

3.9 V bodoch 11) až 12) žalobcovia v odvolaní popísali proces uplatňovania koncesionárskych poplatkov, ktorými dôvodili nárok na poplatky z omeškania ako príslušenstva. Táto časť odvolania bola podľa jej názoru bez osobitnej relevancie, nakoľko žalobcami požadovaná náhrada škody pozostávajúca z poplatkov z omeškania (ako aj trov konania) priamo závisela od vzniku škody v podobe samotných koncesionárskych poplatkov. Keďže žalobcovia vznik škody v „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázali, posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania bolo zbytočné.

3.10 Žalobcovia namietali záver súdu o irelevantnosti predloženého znaleckého posudku č. 01/2009. K tomuto dodala, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nenašla stať, ktorá by uvedené tvrdenie obsahovala. Napriek tomu zdôraznila, že Okresný súd Nové Zámky bol viazaný rozhodnutím ESLP, teda bol povinný bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcov zaregistrovať späťne. V tomto kontexte je možné poukázať aj na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo 455/2013, v ktorom sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou naplnenia príkazu ako aj povinnosťou žalobcov návrhy opätovne súdu doručiť.

3.11 K námietkam žalobcov o nemožnosť stotožňovať primerané finančné zadostučinenie, ktoré priznáva Ústavný súd Slovenskej republiky s náhradou nemajetkovej ujmy priznávanou podľa zákona č. 514/2003 Z. z. uviedla, že žalobca v 1. rade sám vo svojom žalobnom návrhu poukazoval na viaceré nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadostučinenie. Žalobca v 1. rade dokonca z týchto náleзов vychádzal pri vyčíslení požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala v súvislosti s nesprávnym úradným postupom

okresného súdu vzniknúť. Na jednej strane teda tvrdí, že primerané finančné zadostučinenie priznávané Ústavným súdom SR s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. nesúvisí, na strane druhej však na sumy priznaného finančného zadostučinenia poukazuje a priamo z nich vychádza. Uvedené sa potom javí prinajlepšom ako vnútorne rozporuplné a nekonzistentné.

3.12 Poukázala na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia (resp. žalobca v 1. rade) si v tomto smere nesplnili ani len povinnosť tvrdenia, keď svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy relevantným spôsobom neodôvodňovali a zároveň v konaní nepredložili jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval. K tomu, že by priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade bolo v rozpore s princípom spravodlivosti, sa vyjadrila už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 29. 02. 2012.

3.13 Odvolaciemu súdu dala do pozornosti, že právny predchodca žalobcu v 1. rade inicioval voči nej na totožnom skutkovom a právnom základe 40 súdnych konaní, pričom tieto s poukazom na čl. 2 ods. 2 CSP predložila odvolaciemu súdu (s aktualizovaným prehľadom o ich aktuálnom stave). S ohľadom na novozavedený princíp právnej istoty a doterajšiu rozhodovacia prax všeobecných súdov má legitímne očakávania, že aj tento spor žalobcov založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu.

3.14 Vzhľadom na to žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa k podanému vyjadreniu žalovanej písomne nevyjadrili.

5. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti v zmysle § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 20. decembra 2012 sa žalobcovia domáhali voči žalovanej určenia, že žalovaná zodpovedá v prvom rade za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Lawyer Parnters a. s., IČO: 35 944 471 so sídlom Bratislava, Prievozská 37 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal návrh ich spoločnosti na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24. júla 2006. Ďalej sa domáhal určenia, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Lawyer Parnters a. s., IČO: 35 944 471 so sídlom Bratislava, Prievozská 37 nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/07. Zároveň sa domáhal zaviazat' žalovanú na zaplatenie žalobcom v 2. rade: 1/ istiny tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov 5 388,04 eura, 2/ na príslušenstve tvorenom sumou poplatkov z omeškania 18 805 682,80 eura, 3/ na príslušenstve tvorenom sumou nákladov spojených s uplatnením istiny 46 815,16 eura. Ďalej sa domáhali, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcom v 1. rade nemajetkovú ujmu vo výške 70 043,96 eura, ako aj nahradit' žalobcom v 1. a 2. rade trovy súdneho konania. Žalobcovia sa svojho nároku domáhali podľa zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie o podanej žalobe rozhodol rozsudkom zo dňa 7. februára 2018 č. k. 19C/69/2012-553 tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti tomu rozsudku podali žalobcovia v 1. a 2. rade odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením zo dňa 25. júla 2019 č. k. 9Co/164/2018-608 predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 17. októbra 2019 č. k. 19C/69/2012-632 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalobcu v 1. rade: so spoločnosťou EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, so sídlom Bratislava, Einsteinova 24, IČO: 45 327 084. Následne rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom.

7. Podľa § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom

nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

8. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd po preskúmaní predmetného súdneho spisu konštatuje, že ak súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania, je jeho rozhodnutie vecne správne, a keďže sa s odôvodnením napadnutého rozsudku odvolací súd stotožňuje, na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

10. V prvom rade odvolací súd opakuje, že je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (okrem zákonom prezumovaných výnimiek), čím sa obmedzuje preskúmovacia právomoc odvolacieho súdu maximálne na rozsah a dôvody v odvolaní vymedzené. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie vzniesla námietku premlčania nároku predchodcu žalobcu v 1. rade z titulu náhrady škody podľa zák. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Premlčanie nároku žalobcov na zaplatenie náhrady škody bolo prvoradým dôvodom, pre ktorý súd prvej inštancie zamietol žalobu. Žalobcovia v podanom odvolaní premlčanie nároku na náhradu škody ako dôvodu, pre ktorý súdu prvej inštancie žalobu zamietol nenapádali, resp. nenamietali. Odvolací súd tak viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania konštatuje, že ak žalobcovia predmetnú skutočnosť, t. j. premlčanie nároku na náhradu škody v odvolaní nenamietli, vykazuje sa daná skutočnosť ako nesporná, keď bolo náležitou obozretnosťou samotných žalobcov byť v tomto smere aktívnymi a argumentačne dané tvrdenia, resp. skutočnosti namietat'. V tomto duchu odvolací súd deklaruje, že nárok žalobcov z titulu náhrady škody v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je premlčaný. Nad rámec vyššie uvedeného, odvolací súd v súlade s § 387 ods. 3 CSP, na umocnenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie uvádza ďalšie dôvody.

11. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, je súčasne, kumulatívne splnenie troch základných predpokladov, a to: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia a v druhom prípade existencia nesprávneho postupu, 2/ vznik škody ako majetkovej, či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi vydaním nezákonného rozhodnutia, ako aj nesprávneho úradného postupu a vznikom škody (kauzálny nexus). Preukázanie splnenia podmienok zaťažuje osobu, ktorá sa domáha náhrady či už majetkovej alebo nemajetkovej ujmy, za vydanie nezákonného rozhodnutia resp. z dôvodu nesprávneho úradného postupu.

11.1 Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne postupoval, keď o. i. skúmal splnenie vyššie uvedených zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu, náhrady ktorej sa žalobca v konaní domáha, rovnako tak je správny záver súdu prvej inštancie keď konštatoval, že žalobcovia v tomto spore nepreukázali vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy a ich výšky a neunesli dôkazné bremeno ohľadom podmienok vzniku nimi uplatnených nárokov na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup okresného súdu.

11.2 Odvolací súd dodáva, že vzťahom príčinnej súvislosti sa v právnej teórii označuje priama väzba vzťahov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťahom príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku; ak bola príčinou škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o jej skutkové posúdenie vo všetkých konkrétnych súvislostiach, pričom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku, časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R21/1992); príčinou vzniku škody nie je skutočnosť, ktorá je už sama následkom (R7/1979).

11.3 V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spojený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na

neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo - bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

11.4 Podľa názoru odvolacieho súdu žalobcovia žiadnym relevantným spôsobom nimi vyčíslenú škodu a nemajetkovú ujmu nepreukázali a nedôvodne namietali, že nimi predložený dátový nosič, s obsahom ktorého sa súd prvej inštancie neoboznámil, je dôkazom ktorý potvrdzuje výšku uplatňovanej materiálnej škody a legitimizuje ním vznesené nároky, keď tento dátový nosič podľa ich tvrdení obsahuje komplexnú identifikáciu ich pohľadávok a komplexné údaje o týchto pohľadávkach, ktoré vznikli z titulu nezaplatenia dlžných koncesionárskych poplatkov. Odvolací súd uvádza, že z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nepochybne vyplýva, že súd prvej inštancie sa oboznámil i s dátovým nosičom obsahujúcim identifikáciu pohľadávok, ktoré si pôvodný žalobca v 1. rade uplatnil návrhmi na začatie konania v elektronickej forme na Okresnom súde Nové Zámky (č. I. 549), a teda vykonal žalobcami navrhované dokazovanie a dodáva, že predmetný dátový nosič obsahujúci identifikáciu pohľadávok žalobcu, vzniknutých mu z titulu nezaplatenia koncesionárskych poplatkov „ipso facto“ nepreukazuje, že žalobcovi skutočne vznikla aj škoda vo výške rovnajúcej sa výške všetkých týchto pohľadávok, a to v príčinnej súvislosti s ním namietaným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky.

11.5 Pre posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky a vznikom žalobcami tvrdenej škody, či už materiálnej alebo nemateriálnej ujmy, je rozhodujúca priamosť a bezprostrednosť pôsobenia konkrétnej príčiny, v danom prípade neprijatia elektronickeho podania žalobcu na DVD nosiči súdom dňa 24. júla 2006, na konkrétny následok, ktorý je v danom prípade neuspokojenie žalobcom v 1. rade (po postúpení pohľadávky žalobcom v 2. rade) tvrdených pohľadávok titulom zaplatenia koncesionárskych poplatkov a poplatkov z omeškania a nákladov spojených s uplatnením istiny. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že samotné neprijatie jeho podania súdom dňa 24. júla 2006 by bolo výlučnou príčinou neuspokojenia vyčíslených pohľadávok, a preto správne súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca vyčísli škodu len hypotetickú, keď vychádzal z domnienky 100% úspešnosti vo všetkých súdnych konaniach a aj zo 100% úspešnosti vymáhania ním špecifikovaných pohľadávok, avšak nepreukázal skutočne reálne vzniknutú škodu a jej výšku výlučne v dôsledku neprijatia jeho predmetného podania Okresným súdom Nové Zámky dňa 24. júla 2006. „Argumentum a contrario“ - kauzálny nexus by v danom prípade bol, ak by niektorá z týchto žalôb bola súdmi zamietnutá pre premlčanie uplatneného práva, pričom toto premlčanie (oneskorené podanie žaloby) by bolo vyvolané práve oneskoreným zaevidovaním týchto žalôb Okresným súdom Nové Zámky.

11.6 Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvej inštancie (bod 44. až 47. odôvodnenia napadnutého rozsudku) konštatuje, že žalobcovia v tomto spore nepreukázali vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy a ich výšky, teda neuniesli dôkazné bremeno ohľadom podmienok vzniku nimi uplatnených nárokov na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky. Odvolací súd špecificky v časti náhrady nemajetkovej ujmy dodáva, že ak súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol, rozhodol tak správne, pretože žalobca v 1. rade vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal, keď sa v tomto smere obmedzil len na všeobecné tvrdenia o jej vzniku.

12. K námietkam žalobcov, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania odvolací súd uvádza, že nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti žalobcovia dospeli k záveru, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom prvej inštancie, a tým aj možnosť predložiť návrhy na doplnenie dokazovania, keď žalobcovia v priebehu celého konania na súde prvej inštancie predkladali vyjadrenia, prevzali predvolanie na pojednávanie dňa 10. novembra 2017, ktorého sa dňa 7. februára 2018 zúčastnil ich právny zástupca, ktorý sa vo veci vyjadril a navrhol vykonať znalecké dokazovanie Znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave vo vzťahu k účtovnej hodnote istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnej hodnote príslušenstva, ktoré súd prvej inštancie uznesením zamietol a iný návrh na doplnenie dokazovania zo strany právneho zástupcu žalobcov nebol prednesený. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie právneho zástupcu žalobcov výzvou zo dňa 27. novembra 2019 vyzval, aby v lehote 15 dní uviedli ďalšie skutočnosti a označili ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo svojej obrany s poučením, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Žalobcovia v tomto smere

neprodukovali žiadne ďalšie skutočnosti ani dôkazy. Právnomu zástupcovi žalobcov bolo doručené predvolanie na pojednávanie dňa 9. marca 2020. Právny zástupca žalobcov ospravedlnil svoju neúčast' s tým, že o odročenie konania nežiada. Pojednávanie zo dňa 9. marca 2020 sa uskutočnilo bez prítomnosti strán sporu a právnych zástupcov, načo súd prvej inštancie vyhlásil napadnutý rozsudok. Vo svetle týchto skutočností odvolací súd opakuje, že žalobcom nebola odňatá možnosť konať pred súdom prvej inštancie a možnosť predkladať návrhy na doplnenie dokazovania. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní opätovne navrhujú vykonať znalecké dokazovanie znaleckým ústavom Ekonomická univerzita v Bratislave na zodpovedanie otázky, akú sumu bolo možné v konaniach pred okresným súdom na základe žalôb podaných na DVD nosičoch vymôcť, resp. aká je tzv. všeobecná hodnota pohľadávok na zaplatenie koncesionárskych poplatkov a ich príslušenstva, odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie a zhodne konštatuje, s poukazom na vyššie uvedené, že na vykonanie predmetného dôkazu niet žiadneho relevantného dôvodu (bod 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku), keď v danej veci neboli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti štátu za škodu, v dôsledku čoho bolo nadbytočné sa ďalej zaoberať výškou uplatneného nároku.

13. Námietku žalobcov, ktorí tvrdili, že súdy neboli a stále nie sú schopné vrátiť späť čas a prijať podania tak, aby nedošlo k premlčaniu ich nárokov, odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú. V tomto smere odvolací súd dodáva, že predovšetkým na základe rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu ako i Ústavného súdu SR vo veci žalobcov proti Slovenskej republike bol i Okresný súd Nové Zámky viazaný, resp. povinný riadne prejednať návrhy žalobcov doručené mu 24. júla 2006 na DVD a vo všetkých konaniach vychádzať z toho, že návrh bol súdu doručený (a teda právo bolo na súde uplatnené) už dňa 24. júla 2006. Ako už bolo vyššie uvedené, neprijatie návrhov na začatie konania doručených dňa 24. júla 2006 Okresnému súdu Nové Zámky na priloženom DVD preto nemohol spôsobiť premlčanie práva žalobcov a v nadväznosti na to ani ich nevyožiteľnosť v konaní na súde, keď nebolo preukázané, že by aspoň jedna žaloba žalobcov bola z tohto dôvodu zamietnutá (t. j. pre vznesenú námietku premlčania). V tomto smere odvolací súd opakuje, že žalobcovia v žiadnom smere nekonkretizovali jednotlivé čiastkové nároky, ktoré by mali byť premlčané a neprípustné, keď sa obmedzili iba na všeobecné tvrdenie o tom, že sú premlčané všetky ich nároky. Odvolací súd dodáva, že nesprávna a neopodstatnená je i argumentácia žalobcov v odvolaní, že proces prijatia ich podaní uložených na DVD nosiči bol ukončený v deň, keď boli súdu po prvý krát doručené návrhy, keďže ak by ich doručili opätovne porušili by tak čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, ustanovenia OSP a vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre súdy, nakoľko ide o tvrdenia, ktoré, ako už bolo vyššie uvedené, boli vyvrátené rozhodnutím ESLP a rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR v obdobných veciach (bod. 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

14. Námietku žalobcov ohľadom aplikácie § 5b zákona číslo 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, účinného od 01. 05. 2014, podľa ktorého súd aj bez návrhu je povinný prihliadnúť na premlčanie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú a dodáva, že hoc má reálny základ, vykazuje sa jej dôsledok stále len v hypotetickej rovine, keď k reálnej škode by došlo až na základe zamietnutej žaloby z dôvodu aplikácie citovaného ustanovenia. Ak si žalobcovia svoje nároky riadne neuplatnili (bod. 49. odôvodnenia napadnutého rozsudku), hoc na to boli vyzývaní, nemohlo logicky dôjsť ani k zamietnutiu žaloby z tohto dôvodu. Nad rámec odvolací súd uvádza, že citované ustanovenie je v čase rozhodovania odvolacieho súdu právne neúčinné pre rozpor s Ústavou SR.

15. Námietku žalobcov, že v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov v dôsledku tzv. generálnych pardonov, ktoré boli do právneho poriadku zavedené zák. č. 96/2006 Z. z. a zák. č. 309/2007 Z. z., odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú, keď zhodne so súdom prvej inštancie (bod 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku) konštatuje, že právna úprava, ktorá zaviedla tzv. generálne pardóny v zmysle § 10b zák. č. 212/1995 Z. z. bola účinná už v období viac ako 5 mesiacov pred podaním elektronických návrhov na Okresný súd Nové Zámky predchodcom žalobcu v 1. rade, a teda v čase podania elektronických podaní súdu dňa 24. júla 2006 poplatky z omeškania už nemohli byť súdnou cestou uplatnené.

16. K ďalším námietkam žalobcov, v ktorých namietajú nemožnosť stotožňovania inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ktoré priznáva Ústavný súd SR podľa zák. č. 514/2003 Z. z. s náhradou nemajetkovej ujmy odvolací súd opakuje, že ak súd prvej inštancie konštatoval nedôvodnosť žaloby

v časti požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, postupoval tak správne, keď žalobca v 1. rade vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, tieto závery súdu prvej inštancie neboli ani namietnuté, keď žalobcovia v odvolaní len poukazovali na odlišnosť inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR v konaniach podľa čl. 127 Ústavy SR od nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a možnosti súdu priznať nemajetkovú ujmu i v situácii, keď Ústavný súd prizná poškodenému finančné zadosťučinenie za porušenie jeho ústavných práv. V tomto smere odvolací súd prisvieďča, že primerané zadosťučinenie, ktoré Ústavný súd SR priznáva v prípade preukázaného porušenia práv garantovaných Ústavou SR nemožno stotožňovať s náhradou nemajetkovej ujmy priznanou podľa zák. č. 514/2003 Z. z., avšak túto skutočnosť súd prvej inštancie pri rozhodovaní o dôvodnosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ani nezohľadňoval, preto akákoľvek polemika ohľadne týchto dvoch uvedených právnych inštitútov nemohla mať zásadný vplyv na záver súdu prvej inštancie založený na tom, že žalobca v 1. rade neunesol dôkazné bremeno preukázania vzniku tvrdenej nemajetkovej ujmy.

17. V závere odvolací súd konštatuje, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi odvolateľov uvedenými v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa jedná o argumenty, ktoré „in concreto“ nemajú pre spravodlivé rozhodnutie v predmetnej veci rozhodujúci význam (III. ÚS 314/2018).

18. Sumarizujúc vyššie uvedené, v súlade s rozhodovacou praxou súdov v obdobných veciach, mal odvolací súd za to, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a po právnej stránke dostatočne odôvodnený, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalobcom v 1. a 2 rade v rozsahu 100%. O výške týchto trov rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).